

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Chương Mười

Dù không bằng lòng việc hôn nhân của Thu Bình, nhưng cuối tuần đó cha mẹ cũng gọi các con về họp mặt gia đình để quyết định. Bao nhiêu lời lẽ, thí dụ, lý do vững chắc của cha mẹ, anh chị để cản ngăn, và sự phản đối kịch liệt việc hôn nhân của Thu Bình nhưng cuối cùng gia đình cũng phải nhượng bộ con, em mình. Bởi những lời lẽ sắc bén, và ý chí cương quyết của Thu Bình:

- Con nghe và làm theo ý gia đình chuyện gì cũng được, nhưng chuyện chung thân của đời mình, xin lỗi con nhưt quyết không bằng lòng để cho ai sắp xếp dù là ba má. Quan niệm của con, một người mình không thương, không có một tình cảm nào thì làm sao sống chung hằng ngày, rồi sanh con đẻ cái cho được? Thà ba má không cho con đến trường như những phụ nữ thời xa xưa, cứ bắt con ru rú trong nhà tập tành thêu thùa, may vá, nấu ăn... rồi gả đi lấy chồng để làm người vợ tốt theo ý mình. Như thế chắc chắn gia đình nói sao con sẽ nghe vậy không có sự phản kháng những gì con không thích và không muốn... Cho nên mới có những cặp vợ chồng có đôi ba đứa con thì vạ nài, bẻ ống, trở mặt thành thù ly dị!

Cô ghen ngào nhưng cương quyết, tiếp:

- Tội nghiệp, con gần cha thì xa mẹ, gần mẹ thì xa cha... Đã gây cho chúng bao nhiêu cảnh đau buồn vô tội ở tuổi thơ... Còn con được ba má cho con ăn học để mở mang tầm hiểu biết, mở mang kiến thức hiểu mình biết đời... Nếu người con không thương, mà cha mẹ cứ ép buộc cưới thì dù có chết thì chết, chớ con không ưng và sẽ chống đối tới cùng! Hôn nhân là việc của đôi nam nữ bằng lòng với nhau do Ơn Trên an bài. Cha mẹ và gia đình chỉ là những người phối hợp để chúc phúc, chúc lành cho con cháu thôi. Anh Viết Bằng có thua kém ai đâu, ngoài xã hội anh đỗ đạt là người có địa vị, là người đàn ông cương nghị đứng trước đầu sóng ngọn gió có thể bảo đảm đời sống gia đình... Chỉ tội cái là ảnh mẹ góa con cô, không nhà cao cửa rộng, tiền hô hậu ủng, xe cộ đầy sân, tiền của đầy nhà... Nhưng thừa ba má, và các anh chị, cái con thương là ảnh chớ không phải những thứ của cải đó...

Các anh chị có mặt ngồi yên không trả lời. Má cô kéo khăn vắt vai lau nước mắt, ông Mẫn giận con đỏ mặt tía tai không dẫn được, nạt lớn:

- Thiệt là cái đồ nghịch tử! Cho bây ăn học để giờ bây dạy khôn lại cha mẹ hả? Nhà trường dạy bây học trả treo hồi nào, mà bây nói chuyện nghe hay như viết tiểu thuyết vậy? Tao không có đứa con cãi lời cha mẹ, và lại tao với bà có xúi bây đi chết đâu? Mấy anh chị của bây đều nghe lời cha mẹ trong việc hôn nhân đó... Vậy bây có thấy gia đình đứa nào rối loạn, không hạnh phúc thì chỉ cho tao coi? Tao không chê trách về cái nghèo giàu gì của mẹ con người ta... Tao với má bây chỉ thương và lo cho bây thôi, ưng nó tương lai mờ mịt, thân là lính tráng rày đây mai đó, chết sống trong đường tơ kẽ tóc... Phải thực tế một chút đi, rùi nó có mệnh hệ gì thì chỉ có bây lãnh khổ mà thôi... Cái khôn dại ở con người là sao đã biết trước như vậy rồi mà không tránh, lại còn lao đầu vào?

Chưa hả tức, ông Mẫn đứng lên đá chiếc ghế trước mặt dợm bước ra ngoài. Bà Mẫn kịp nắm tay chồng lại, tức tưởi bảo:

- Thì ông hãy ngồi xuống đi, hôm nay phải dứt khoát nói hết mọi chuyện cho xong, đến đâu thì đến. Chớ cả nhà mà sống trong không khí nặng nề hoài như thế này, chắc tui sẽ chết mất...

Bà quay lại bảo với các con:

- Ba bây đã nói như vậy rồi, thì mấy đứa bây là anh chị của nó nghĩ thế nào cứ góp ý đi? Gia đình mình từ hồi nào cho đến giờ "*Lá lành đùm lá rách*" có tôn ti trật tự, trên nói dưới nghe...

Chị dâu, anh rể của Thu Bình thấy không khí mỗi lúc càng căng thẳng nên không dám hé nửa lời. Còn chị và anh ruột thì gần như cùng một ý với nhau, mỗi người một câu cố ý khuyên cha mẹ:

- Xin ba má bớt phiền não, hờn giận rồi sanh bệnh. Thôi thì Bình ưng đâu gả đó cho rồi. Sau này nếu có gặp hoàn cảnh nào cũng ráng mà chịu không trách cứ ai, vì gia đình mình không có bắt ép...
- Thời buổi bây giờ, cưới hỏi thường không nhờ mai mối nữa... Hai bên phải lòng nhau thì về thưa lại cha mẹ, rồi tổ chức hỏi cưới... Và môn đăng hộ đối cũng không còn quan trọng như xưa nữa đó ba má...

- Ba à, Thu Bình trong gia đình thì còn ngây thơ khờ dại... Chớ em cũng đã ra bươn chải với đời mấy năm rồi. Thôi thì em ưng đâu gả đó đi, bên kia không bằng nhà mình về nhiều mặt thiệt, nhưng dù mẹ góa con cô họ cũng là gia đình đàng hoàng và là kẻ có ăn học tới nơi tới chốn...
- Những gì ba nói, bọn con cũng đều đồng ý như vậy cả. Còn khuyên em đừng ưng chỗ đó thì má cũng đã hết nước mắt rồi, nhưng cũng không có kết quả chi! Thưa ba má bây giờ em Bình đã lớn, qua tuổi vị thành niên... Vậy nó ưng đâu ba má cứ gả đó đi "*Giàu út ăn, khó út chịu*" sau này có chuyện gì xảy ra em không trách được mình. Hãy phú cho trời mà chịu theo ý của em đi. Ba má nay cũng lớn tuổi rồi, đừng để buồn phiền trong lòng mà sanh bệnh thì không tốt...
- Nếu ở một gia đình khác, khi con cái về cho biết muốn thành thân với người họ thương yêu. Cha mẹ sẽ vui mừng hỏi han, khuyến khích, đôn đốc bảo đưa đối tượng về nhà để cho mọi người được xem mặt. Để gia đình cùng tìm hiểu, để góp ý vì "*Chuyện người thì sáng, chuyện mình thì quáng*" đó mà...

Ông bà Mẫn có thấy hôm đám cưới Thủy Tiên, nhưng không để ý. Còn anh chị của Thu Bình chưa ai thấy mặt đối tượng của cô tròn, dài, mập, ốm, tánh tình ra sao thì ông bà đã cần nắn, hàm hét, phản đối kịch liệt không chấp nhận rồi! Thật ra nguyên nhân chánh không phải giàu nghèo sang hèn, mà từ lâu ông bà Mẫn đã chọn Thanh Tâm là đối tượng cho Thu Bình rồi. Cho nên buổi họp mặt gia đình hôm nay thiệt là nặng nề và buồn thảm. Bởi cha mẹ buồn bực thì cả gia đình cũng không vui. Thu Bình mạnh dạn đứng lên thưa với cha mẹ và anh chị. Vì cô nghĩ rằng đây là ván bài sau cùng đánh ra, để cô và gia đình giải quyết dứt khoát cho xong hôm nay, rồi đến đâu thì đến.

Giọng nghẹn ngào trong nước mắt:

- Thưa ba má, con là đứa con bất hiếu đã phụ lòng gia đình không nghe lời khuyên bảo của mẹ cha. Nhưng trong vấn đề tình cảm con chọn cho chính mình, không ai có thể chọn dùm được. Nếu ba má không bằng lòng gả con cho anh Viết Bằng... cũng được! Nhưng con quyết sống độc thân cho đến già, sau này sẽ không bao giờ kết hôn với bất cứ một ai!

Thu Bình tức tưởi gạt lệ, tiếp:

- Kính mong ba má thương con mà chấp nhận gả cho người con yêu... Thương một người thật quá khó, và có được người thương lại mình càng khó hơn! Thật không ai có thể biết trước ngày sau sẽ ra sao trên đường đời hệ lụy nhiều chông gai, trắc trở này! Xin ba má và anh chị tha thứ, thương con mà bằng lòng cho con kết hôn với người con thương... Nếu tương lai có gặp chuyện gì không may đến, con sẽ tự mình gánh chịu không oán, không hối...

Hạt hăng lời nói trong mắt lệ chan hòa Thu Bình chạy đến ôm chầm lấy cha khóc sụt sướt... Bà Mẫn rũ người trên thành ghế ôm mặt khóc lớn, các chị các anh mũi lòng đỏ mắt rưng rưng...

"*Hùm dữ không ăn thịt con*" lòng thương yêu của cha mẹ đã giúp cho Thu Bình tròn nguyện ước với người yêu. Và sau đó không lâu thiệp hồng báo tin Viết Bằng và Thu Bình kết hôn. Trước sự ngỡ ngàng không vui của nhiều người trong họ hàng và trong đó còn có ba má của Thanh Tâm.

.....

Một hôm đẹp trời, và cũng là ngày lành tháng tốt, ba má Thu Bình cho mẹ con Viết Bằng đến để hai bên gặp nhau, bàn về hôn lễ của hai con. Ông bà Mẫn cho nhà trai đến trong dịp nhà có đám giỗ của bà nội ông tức là bà cố của Thu Bình. Giỗ này như hàng năm các con đều về đủ mặt như thường lệ. Bởi ý của ông bà Mẫn không muốn cho bạn bè, chòm xóm biết về đám đám mặt hai bên trong việc cưới hỏi sắp tới của con gái út mình. Thu Bình hiểu biết, nhưng cô chỉ thờ dài lặng lẽ chớ không nói lời nào, bởi cô cảm thấy có tội lỗi với cha mẹ, với gia đình.

Sáng bữa đám giỗ, bà Mẫn cho người làm phụ giúp nấu hai mâm cơm tươm tất. Một để cúng đất đai ông bà trong nhà trong cửa, và mâm còn lại cúng bà cố. Sau đó đãi mẹ con Viết Bằng đến thăm nhà bà. Chiều hôm qua trước ngày cúng giỗ, bà Mẫn cho kho rệu nòi thịt đùi heo với trứng vịt, và cá bông (cùng loại cá lóc nhưng trên vẩy có những đốm đen) cất khứa dày. Để ăn cơm có kèm theo đĩa dưa cải, dưa giá, dưa leo và rau cải... Gỏi ngó sen tươi trộn với tôm càng xanh nướng lột vỏ xé tơi, cùng thịt ba chỉ luộc thái mỏng nêm nếm trộn đều để đó một chút cho nó thấm. Khi bắt lên đĩa trên mặt để rau thơm xắt nhuyễn và đậu phộng cà ăn với bánh phồng tôm. Thịt bò xào chua ngọt với củ cải đỏ xắt xéo mỏng, bắp cải, hành tây, cần tàu... Nhìn đĩa thịt bò xào thiệt bắt mắt vô cùng, với màu nâu của thịt, màu đỏ của củ cải, màu trắng gân của bắp cải... Sắp thịt bò chua ngọt trên mặt đĩa bàn lớn hình bầu dục có những cọng, lá sà-lác-son xanh mướt, non nhần, tươi trong. Mà mỗi lá chỉ từ Đà-Lạt vào bán, chớ từ Sài Gòn về Lục Tỉnh vì khí hậu nóng, không thích hợp với loại

rau tươi này. Món canh giò heo hầm mềm đem “hôn”. Giò heo chặt cục đem nấu chín. Măng măng tống xắt lớn hơn con cò xào xăn, rồi cho chung với giò heo, để nước dừa xiêm thay nước lạnh, ngậy thịt và măng, thêm chút muối nấu cho sôi lên rồi bớt lửa rêu rêu... Đến khi nồi hôn nước cạn dần xuống, khi thấy nước và thịt lim líp xăm xấp với nhau, thì để hành tây xắt bản lớn vào, và nêm nếm cho vừa miệng... Món giò heo hôn này ăn với bún tươi.

Đó là những món cúng đám giỗ, mà ông bà Mẫn đã cố tình đãi sui gia và thằng rể tương lai của mình! Trong bữa ăn sơ giao, má của Viết Bằng nhún nhường nhỏ nhẹ bao nhiêu thì ông bà Mẫn tỏ ra sắt đá, kênh kiệu, cương quyết bấy nhiêu. Họ làm mặt lạnh lùng như nước đá phủ mặt cưa.

Má của Viết Bằng lấy bình tĩnh mở lời:

- Cảm ơn anh chị không chê trách, cho mẹ con tôi đến thăm anh chị. Trước là hai bên được biết nhau, cho thằng con tôi được ra mắt gia đình và sau xin hỏi cưới Thu Bình cho cháu. Chúng tôi mẹ góa con cô không khá giả như những gia đình khác, nhưng thằng con tôi học hành đến nơi đến chốn, tánh tình đàng hoàng, hiếu thảo biết lo cho gia đình lắm. Mong anh chị chấp nhận tác hợp duyên nợ cho hai con để chúng lo lường, dìu dắt với nhau...

Viết Bằng cảm động, lấy tay chà chà nhẹ lên lưng mẹ như an ủi và thêm sức mạnh. Vì khi nói đến đó bà mũi lòng kéo khăn lau dòng nước mắt. Ông bà Mẫn trầm lần không bằng lòng, nhưng vì lịch sự và nhứt là thương con gái phải ngậm đắng nuốt cay mà chấp nhận!

Bà Mẫn cười nhạt, đỡ lời:

- Xin mời chị dùng nước. “*Sanh con ai nữ sanh lòng*” chị cũng biết đời bây giờ “*Con chịu đâu cha mẹ chiều ý đó*” chớ mình nói không bằng lòng thì chúng có nghe sao? Bọn trẻ ngày nay tân tiến lắm rồi, đâu có giống bọn già cả lỗi thời của chúng ngày xưa “*Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó*” hoặc là “*Áo mặc sao qua khỏi đầu*” ...

Do sự bần tính trước của thân phụ và thân mẫu của Thu Bình. Nhà trai được chể (đơn giản) hết mọi thứ. Đơn giản ở đám cưới này không phải vui vẻ bằng lòng chấp nhận, mà là gượng ép, không vui, buồn đau, chán nản, không muốn nhận và cũng không muốn tổ chức đám cưới... Nhưng má của Thu Bình biết tánh con, nếu không gả thì con gái mình sẽ bỏ nhà mà đi... Cho nên thà có đám cưới dù nhỏ nhưng đỡ xấu hổ cho ông bà Mẫn với họ hàng. Ông bà vô cùng thất vọng lẫn đau buồn đưa con gái mà gia đình đặt hết niềm tin yêu, và hy vọng.

Bà Mẫn lên tiếng thay chồng khẳng định:

- Chúng tôi cho nhà trai hỏi cưới chung một lễ, cũng không thách cưới, hay đòi hỏi quà cáp gì. Nhà trai cho thứ gì thì cháu nhận thứ đó, từ bông tai là duyên con gái, nữ trang, tiền bạc, kể cả không phải đưa rước dâu chi cho rườm rà. Thời bây giờ, chúng tôi nghĩ tổ chức đám cưới càng đơn giản càng tốt...

Thu Bình buồn nảo lòng! Nhớ khi đám cưới chị cô, mẹ đã đòi nhà trai đi bông hột xoàn, dây chuyền, xuyên vàng, mấy bộ quần áo dài, mùng mền thượng hảo hạng... Và cả hai chục ngàn (20.000\$) tiền chợ. Không biết phải cha mẹ đòi hỏi như vậy vì chị cô là giáo sư Đệ nhị cấp, và anh rể là được sĩ cháu ngoại của ông phó tỉnh trưởng hỏi hươu không? Đám cưới tổ chức tiệc rình rang, mời hết họ hàng bè bạn, tổng cộng hai bên hơn ba trăm khách. Họ đãi trên tầng lầu thứ hai nhà hàng Lê Lai, nơi góc đường Lê Lai và Trần Hưng Đạo. Thu Bình nghĩ nếu cô ưng anh Thanh Tâm thì đám cưới của cô cha mẹ cũng sẽ tổ chức như đám cưới của chị! Nhưng Thu Bình thấy không cần thiết, cô chỉ mong cha mẹ chấp nhận gả cho Viết bằng thì đủ rồi... Cô chỉ muốn chung sống hạnh phúc với người mình thương yêu. Sau khi thành chồng vợ, cô sẽ một lòng một dạ chung thủy với chồng đến mãn kiếp không hề đổi thay! Dù đường đời có trăm vạn nẻo khổ sầu, nếu chàng có mệnh hệ nào trên chiến trường... Thì cô quyết sẽ ở vậy thờ chồng nuôi con, hiếu thảo với mẹ chồng tròn đạo dâu con...

Cha mẹ nào mà không thương con! Ông bà Mẫn cũng không ngoại lệ, bởi con là nóm ruột nên họ rất kỹ lưỡng và rất thận trọng trong việc dựng vợ gả chồng cho con cái. Ngoài việc kén chọn tuổi tác, bối cảnh gia đình, bởi “*Mua heo chọn nái/ Cưới gái chọn dòng*” còn tướng mạo, tài danh của đối tượng con mình nữa. Rồi việc chọn ngày lành tháng tốt, giờ làm lễ, rước dâu... Nhứt nhứt mọi thứ đều nghĩ tốt cho con cháu mình, luôn mong cho chúng có cuộc sống bình an trên dưới thuận hòa hết kiếp... Nhưng tội nghiệp! Đám cưới cô con út Thu Bình, ông bà Mẫn bắt cần. Ngày hỏi cưới ông bà cho hai lễ làm chung, và giao cho nhà trai quyết định mọi thứ... Sự uất ức hờn giận con lên tột đỉnh! Ông bà Mẫn chỉ muốn tống khứ Thu Bình ngổ nghịch này sớm ra khỏi nhà cho khuất mắt!

.....

Nhà cửa đã lâu năm, nhân dịp gả con mà ba má cô dâu cũng không buồn sơn phết. Vào ngày cưới trước và chung quanh nhà không treo đèn hoa, kết tuột... như hồi đám cưới của những đứa con lớn. Đám cưới của Viết Bằng và Thu Bình, họ nhà trai đến chưa tới hai mươi người. Đó là gồm tất cả họ hàng bên nội ngoại của chú rể, hai vợ chồng ông bác ruột của Viết Bằng, bà dì ruột và bạn bè chàng... Thu Bình được chị dắt ra để cùng chú rể lạy tạ ông bà, cha mẹ họ hàng hai bên, và nhận nữ trang, quà lễ cưới của nhà trai. Mặc dù nhà gái không nỡ đòi hỏi, nhưng má của Viết Bằng là người phụ nữ tinh tế. Bà biết người biết mình, dù ăn chắc mặc dày nhưng rất biết điều. Bà đặt mua những thứ hảo hạng làm sáu mâm quà đi qua nhà gái, để cưới vợ cho con trai. Bà biết bên nhà gái cái gì cũng hơn mình, vả lại Thu Bình là con dâu rất xứng đáng, thì làm sao mà không trút hết hầu bao để lo cho được!

Phải kể quà cưới nhà trai đem qua nhà gái gồm có: Con heo quay, mâm xôi, mâm rượu, mâm trà, mâm bánh, mâm trái cây. Mỗi thứ đều tươi tốt, mắc tiền vun mâm đều đặn và đặc biệt nhất vẫn là khay trà rượu cùng khay nữ trang! Má của Viết Bằng có tiền để sắm quà lễ tươm tất, cũng là nhờ thằng con sau khi ra trường vào quân ngũ có lương. Mỗi tháng đều dành ra một phần tiền gửi về cho mẹ. Bà không tiêu xài hay đụng đến tiền này, mà cất kỹ vào hầu bao bấy lâu nay, để dành khi cưới vợ cho con thì đem ra chi dùng. Bà đi tiền mặt hai chục ngàn (20.000\$) gói trong khăn nhiễu đỏ. Đôi bông vàng mù u của chồng cưới, bà thêm tiền đổi lấy đôi bông hột xoàn chiếu lấp lánh cho dâu, để hợp thời trang với tuổi trẻ bây giờ. Bà nghĩ dù nhà gái không đòi hỏi, nhưng phải đi sao cho xứng đáng chứ. Thời buổi bây giờ đâu có ai đi cưới dâu bằng đôi bông mù u như bông chồng cưới bà thuở xưa! Và khi đeo bông giữa hai họ, biết thân mình góa bụa nên bà nhờ vợ ông bác (đủ vợ đủ chồng) và bà sui gái đeo bông cho dâu. Ngoài ra bà còn cho dâu tám cây vàng lá hiệu Kim Thành. Bà nghĩ cho như vậy sau này vợ chồng con bà muốn đổi chác món gì, hay bán lấy tiền xây nhà cửa cũng tiện nên không đổi thành vòng tay, dây chuyền làm nữ trang cho dâu như những đám cưới khác.

Con dâu mới nào về nhà chồng, cũng có phần ngại vì xa lạ và nghi kỵ giữa mẹ chồng nàng dâu! Nhưng riêng bà Hải má của Viết Bằng đã thương Thu Bình như thương con trai mình. Con dâu bà là người có ăn học, gia đình gia giáo đàng hoàng, sau này sẽ sanh con để cái nối dòng nối dõi cho họ nhà bà. Cho nên dâu bà rất xứng đáng với tấm lòng thương yêu chân tình và quà lễ của bà chắt chiu cả đời cho cô.

Ngày đám cưới con gái, vợ chồng ông Mẫn làm mặt lạnh lùng như hai tảng nước đá phủ trấu! Khi nhà trai trình quà lễ, ông bà nhìn lướt qua, rồi ông lấy hai chục ngàn tiền nhà trai đi, cho lại rể con. Giữa hai họ, ông Mẫn thẳng thừng bảo như nhấn nhủ dần mặt con gái mình:

- Nhà trai đi tiền chợ, ba má cho lại hai con để chi dùng sau này. Còn ba má đã nuôi con gái cả cuộc đời rồi. Bây giờ ba má giao nó lại cho con rể, từ rày vợ chồng lo lường chia ngọt xẻ bùi với nhau "Có phước cùng hưởng, có họa cùng mang" Bởi mối duyên tình này là do hai con chọn, mai sau nếu có chuyện gì xảy ra thì cổ mà nhận lấy, mà không trách buồn ai... vì chúng tôi không có ép gả con...

Ông nói đến đó run giọng, bà Mẫn chạy vào phòng sụt sùi khóc! Đám cưới thường mọi người đi họ khoe đẹp, khoe sang... ai ai cũng vui vẻ, tiếng cười nói rộn ràng như ngày lễ Tết đốt pháo múa lân. Những dòng lệ chảy trong ngày tân hôn là dòng lệ vui mừng và hạnh phúc! Nhưng đám cưới Thu Bình thì trái ngược, chỉ là dòng lệ giận, hờn, buồn, đau!

Như có sự sắp xếp trước, tất cả các anh chị của Thu Bình mừng vợ chồng em gái mình bằng tiền mặt. Còn ông bà Mẫn, khác với ý định của ông bà trước kia, không cho con rể lấy một phân vàng, hay một đồng bạc. Trước đây họ tính là của cải làm ra đã lo cho các anh chị của Thu Bình, giờ còn lại bao nhiêu sau này khi có lấy chồng thì bà sẽ dốc hết cho đứa con gái út...

Đám cưới Thu Bình và Viết Bằng không có rước dâu. Khi hai bên làm lễ xong thì nhà trai dùng bánh nước đãi rồi họ hàng bên trai ai về nhà nấy. Sau đó, chú rể cùng cô dâu về nhà trai và cùng mẹ đến dự tiệc ở nhà hàng Đồng Ký ngoài Chợ Lớn do nhà trai khoản đãi. Buổi tiệc cưới, nhà gái đến dự chỉ có má và các anh chị, còn ông Mẫn ba cô dâu cáo bệnh từ chối không đến. Thu Bình tủi thân, lòng buồn vô hạn! Trong tiệc cưới nước mắt cô lúc nào cũng như muốn trực trào ra, nhưng biết than trách gì đây? Thu Bình không mời bạn cùng khóa học nghề, không mời các đồng nghiệp nơi bệnh viện cô đang công tác, mà chỉ gửi thiệp báo tin mừng. Lúc trao thiệp cho bạn bè. Sau khi xem xong, có đứa nhăn nhó, có đứa cảm râm thắc mắc hỏi:

- Ế Thu Bình, bọn tao chờ muốn hựt hơi đi tiệc cưới của mày, để có dịp khoe đẹp, khoe sang... Giờ mày chỉ báo tin thôi làm tụi tao cụt hứng hết rồi đây nè. Tại sao vậy mày?

- Ờ tại sao vậy? Theo lẽ mầy phải tổ chức đám cưới thật lớn nổi đình nổi đám chứ. Ít ra cũng phải có ba, bốn cặp phù dâu, phù rể... để sau đám cưới biết đâu tụi tao giống mầy có bồ, có đôi sẽ đi đến hôn nhân không chừng... Ai dè chẳng mời ai hết, thiệt là hà tiện!

Có đũa liếc xéo, cười cười lí lắc kể tai Thu Bình làm bộ nói nhỏ... nhưng cố rống hống như ông tà la cho mấy đũa vây quanh đó nghe:

- Đám cưới gì nhỏ xíu không mời ai hết! Bộ muốn giấu hả? Đâu đưa cái bụng cho tao rờ coi có em bé được mấy tháng rồi...
- Ờ, ờ... hay có em bé rồi sợ người ta biết. Cho nên làm đám cưới gấp, làm đám cưới lẹ không mời ai ráo trội trơn đó mậy...

Thu Bình chỉ cười hì hì, đánh vào vai bạn bảo:

- Tụi bây là mấy con yêu lồi, giỏi miệng ăn mắm ăn muối nói bậy không hà, làm gì có chuyện đó? Bởi hôn phu tao là lính chiến miền xa, xa lắm! Cha mẹ hai bên đều muốn tổ chức đám cưới đơn giản, trong phạm vi gia đình thôi. Để sau tân hôn chúng tao có thời gian dài bên nhau của đôi vợ chồng mới đó mà...

Và thiệt sự trùng hợp xui xẻo, cả Thủy Tiên là bạn thân nhất, cô có mời nhưng gần ngày sanh, nên nó cũng không về dự đám cưới được! Tội nghiệp Thu Bình thấy buồn lòng rười rượi nghĩ rằng, thật không có đám cưới nào trong các anh chị mà tẻ nhạt buồn hiu như đám cưới của mình như thế này! Nhưng rồi mọi việc cũng qua, cũng đâu vào đó. Khi đưa họ và khách hai bên ra về, tính toán tiền nong xong với nhà hàng xong. Vợ chồng Viết Bằng và bà Hải về nhà. Khi lên giường Thu Bình thấy kim đồng hồ đã quá mười hai giờ sáng. Nói không có việc gì cho lắm, nhưng mấy hôm rày đôn đáo lo thứ này, thứ kia cho đám cưới Viết Bằng cũng mệt nhừ. Khi lên giường không bao lâu anh đã ngủ thiếp, tiếng thở pho pho đều đều.

Dưới ánh đèn ngủ treo trên vách lờ mờ, Thu Bình nhìn chồng. Mái tóc chàng cắt ngắn của quân nhân để lộ vàng trán cao thông minh, cương nghị của một thanh niên đầy sức sống. Khuôn mặt điềm đạm cân phân. Mũi thẳng, cằm chẻ, miệng rộng chứa tròn vẹn mỗi khi chàng nở nụ cười. Và tiếng cười giòn giã hào sáng như tuôn ánh sáng. Bắp tay, bắp chân chàng rắn chắc, nước da xạm nắng vì gió bụi chiến trường... Trong lúc ngủ say, nét mặt chàng thật thanh thản, vô tư và hồn nhiên dễ thương như đứa trẻ.

Thu Bình thở dài, rồi rón rén nhẹ nhàng xuống cạnh chồng vì sợ gây tiếng động làm chàng trở giấc. Bỗng cô cảm thấy ai hoài buồn bã khi nghe giọng hát của ca sĩ tài danh thời đại, trong chương trình nhạc yêu cầu, ngân nga bài *"Đám Cưới Nghèo"* từ nhà hàng xóm vắng vắng xa đưa:

"Ước vọng thật nhiều, nhưng khi duyên nợ chợt đâu đưa đến... Ai có ngờ đâu mình tay trắng tay, buồn ơi là buồn. Còn gì cho nhau, ngoài tình yêu thôi, làm sao nên đôi đã yêu nhau rồi... Trước sau thôi đành, dựng lên đám cưới cho có lệ mà thôi! Sang đón cô dâu, người đi ngoài phố chẳng ai thêm nhìn. Rể mặc đơn sơ còn cô dâu mới tóc không cài hoa! Đâu có bao nhiêu đàng trai đàng gái đếm hơn hai chục người, bạn bè tuy đông nhưng đành giấu hết không mời một ai... Chú rể ngược ngung, tay bưng khay trầu lòng nghe chua xót... Trong lễ hợp hôn nào ai biết đâu mình đau trong lòng! Đừng buồn nghe em, mình còn đôi tay mình là tương lai... Biết đâu sau này, chúng ta sang giàu ngồi ô n dĩ vắng thấy càng gần nhau..."

Giọng ca sĩ diễn tả thật thâm trầm và xót xa đúng là khúc nhạc buồn. Phải, như khúc nhạc buồn... bởi điệu nhạc, và lời ca thiết sao mà giống y như hoàn cảnh của Thu Bình quá! Khiến cô không sao ngăn được dòng lệ sụt sùi tủi hờn chảy dài xuống má!

Viết Bằng rọ rạy trở mình, quàng tay ôm chầm lấy vợ. Anh nói nhưa nhưa trong cơn say ngủ:

- Em vẫn chưa ngủ sao, sáng mai chúng ta còn đi chuyến xe sớm ra Vũng Tàu hưởng tuần trăng mật nữa mà! Thôi cố dỗ giấc ngủ cho khỏe đi, em đã bận rộn mệt mỏi cả ngày nay rồi, anh cũng vậy...

Thu Bình rúc mình vào vòng tay chồng. Nàng nghĩ đàn ông là thế đó, anh rất thực tế không hiểu, cũng không để ý gì suốt từ khi gia đình anh đến xin cưới luôn bị cha mẹ cô lạnh nhạt... Trong ngày hôn lễ càng tệ hơn, gần như ai để tâm một chút sẽ biết ngay, sự thật quá nhạt nhẽo giữa gia đình vợ với chàng rể mới... Vậy mà Viết Bằng tỉnh bơ, cô không hiểu anh không biết hay cố lờ đi như không để ý? Chỉ mới đặt lưng xuống thì ngủ ngáy khò khò ngon lành!

Bỗng Viết Bằng nhồm người ngồi dậy. Đỡ nhẹ mặt vợ xoay qua bên mình, giật mình ngạc nhiên, vì tay vừa chạm vào dòng lệ ẩm ràn rụa trên má nàng. Mở to mắt lính quỳnh, Viết Bằng thẳng thốt:

- Em sao vậy? Sao em lại khóc, ai làm gì hay anh đã làm gì em buồn? Hãy nói cho anh nghe đi em, nói đi em...

Thu Bình càng khóc già hơn, sau đó cô kể lể hết nguồn cơn nỗi ám ức trong lòng cho Viết Bằng nghe về việc gia đình chống đối gả cô cho anh. Viết Bằng nói gì về bên vợ, cha mẹ vợ! Anh thở ra, rồi nhẹ giọng an ủi, khuyên:

- Đừng buồn em, tại bên nhà chưa quen và cũng chưa hiểu biết gì nhiều về anh... Dần dà rồi đâu cũng sẽ vào đó, ba má cùng gia đình đã chấp nhận cho chúng ta đám cưới rồi. Mặc dù trong lòng họ còn vướng mắc không mấy được vui toàn vẹn. Nhưng em đừng có buồn nữa, sau này ba má và các anh chị cảm thông, sẽ thương anh hơn em cho mà coi...

Thu Bình bật cười nhẹ cho việc không chấp nhứt của chồng. Nhưng trong giọng sùng đầy nước mắt, cô thổn thức bên tay chàng:

- Vì yêu thương anh, em chống lại ý của cha mẹ... Mặc dù không nói ra, nhưng từ rày về sau, ba má và người nhà em coi như không có đứa con, đứa em này nữa! Em buồn nhưng không hối hận chuyện gì sẽ xảy ra sau khi lấy anh làm chồng. Em chỉ muốn cho anh biết, nếu mai sau anh có phụ lòng, thì em cũng tự gánh lấy chứ không than oán với ai một lời! Vì con đường sống đôi cùng chia bùi xẻ ngọt bên anh, là do em đã chọn cho chính mình!

Ánh trăng non mờ nhạt không đủ sáng tỏ dù cho một vùng nhỏ. Hình trăng lưỡi liềm nhọn hai đầu, bụng phình ra như cái lưỡi hái để gặt lúa của nhà nông đã treo quá đầu. Những vì sao chi chít nở rộ nhấp nháy trên nền trời cao màu đen thâm thẳm. Gió đêm luôn qua cửa sổ mát rượi, nhẹ đưa tấm màn bằng voan như bay lên, đáp xuống chập chờn. Hương dạ lý ở hiên nhà sau gần bếp, cũng theo gió thoang thoảng đưa nhẹ vào phòng tân hôn.

Viết Bằng chồm qua ôm vợ chặt vào lòng. Anh đắm đuối nhìn nàng rồi hôn lên trán, lên mắt, lên môi... Đèn phòng phụt tắt, bộ đồ ngủ rời khỏi thân, hai cơ thể hai tâm hồn cuốn quện thành một, diu nhau vào cõi mộng! Thu Bình chỉ còn nghe hơi thở dồn dập nồng nàn của chồng.

.....

Trên trời cao, trăng sao đã luồn vào đám mây, trả lại không gian cho đêm tối màu đen như nhuộm mực. Cây lá chạm vào nhau lao xao theo từng cơn gió như cọt dừa. Ánh đèn vàng vổ tỏa ra từ những chiếc bóng mắc trên cột đèn đường, lạnh lẽo trơ vơ. Lác đác đôi chim sẻ đậu trên dây điện rúc đầu vào nhau truyền hơi ấm. Và trên đường bắt đầu thỉnh thoảng có tiếng máy xe nổ giòn... của những xe qua lại chờ hàng hóa trong nửa đêm về sáng của những người đi buôn bán gần xa... Lật bật mà ba tuần nghỉ phép đám cưới qua thật mau. Cả hai vợ chồng Viết Bằng và Thu Bình đều trở lại nhiệm sở, trong công việc hàng ngày của mình... Chồng trở ra đơn vị, cô sống chung với mẹ chồng trong cảnh phòng không gối chiếu của đôi vợ chồng mới cưới. Lúc nào cô cũng cảm thấy thiếu vắng buồn nhớ thương chồng, dù bên cạnh tình thương yêu của mẹ chồng trọn vẹn dành cho cô.

Bà Hải thì đã quen con vắng nhà. Từ lâu, sau ngày Viết Bằng lên Đà Lạt học quân sự. Bà cô đơn lẻ loi vò vò một mình trong căn nhà nhỏ, ở chung cư công chức thuộc vùng Khánh Hội. Vẫn nghề cũ đã có mấy mươi năm, là bà nhận may áo dài trong xóm, luông quần, áo dài, đơm khuy kết nút áo lớn (veston) cho vài tiệm may nổi tiếng ở chợ. Và nhờ vào tiền ba tháng lãnh một lần lương tử tuất của chồng, cùng cái nghề phụ lúc chồng còn sống mà bà có đồng ra đồng vô để hai mẹ con có được nếp sống tương tất. Cũng nhờ khéo léo tần tiện, bà đã nuôi thành con ăn học nên người, không phải nhờ vả hoặc vay mượn thêm của ai. Bây giờ giờ bà Hải thật sự vui mừng và sung sướng lắm. Bà đã có được con dâu trong nhà, tối lửa tắt đèn mẹ con hôm sớm bên nhau, không còn vào ra trong cảnh nhà vắng vẻ buồn hiu như xưa nữa. Bà Hải thầm cảm ơn Thượng Đế đã ban cho, và cảm ơn người chồng quá cố đã dắt dẫn đến một đứa con gái vừa đẹp, vừa nét na, vừa ngoan hiền làm vợ thặng con để bà thương yêu và chiều chuộng.

Càng ngày bà Hải thương yêu con dâu còn hơn cả thằng con vì binh nghiệp rày đây mai đó. Bà nhớ lúc chưa lấy vợ có khi gần nửa năm mẹ con mới gặp mặt một lần, trong mười bữa nửa tháng nó về phép thường niên. Từ khi chồng nhắm mắt xuôi tay theo ông bà, cho đến thằng con ra trường quân đội đi tác chiến ở xa. Bà Hải lúc nào cũng sống trong buồn lo khắc khoải, chưa ngày nào tâm tư vui vẻ sung sướng thỏa mãn như sau ngày có được con dâu. Dù cũng căn nhà bà sống mấy chục năm nay, mọi vật từ trong ra ngoài và chung quanh không gì thay đổi. Duy có trước ngày cưới, bà nhờ thợ đến sửa sang, sơn phết lại căn phòng của bà để làm phòng tân hôn cho con. Và bà đổi sang ở phòng của con trai. Nay có thêm con dâu thì không khí trong hà có

khác nó trở nên vui tươi, ấm áp lắm. Bà nghĩ giờ đây mới là tổ ấm của gia đình, mà từ chồng qua đời đến trước ngày có dâu chưa bao giờ bà có và nghĩ đến...

Ánh nắng của đất trời cũng như những ngày tháng qua. Cứ chiếu rọi vào nhà, trên mái nhà, trên cỏ cây, con đường, sân trước, sân sau sáng, trưa, chiều như thường nhật. Nhưng bây giờ thì có khác, ánh sáng cho bà cái cảm giác trẻ trung, yêu đời, tươi vui, sinh động và đầy sức sống... Những cây hồng nhung trồng bên dưới ngoài cửa sổ, được sự chăm sóc của dâu nở đầy hoa màu đỏ, tím, trắng, hồng trông thật mát mắt... Trước sau nhà lúc nào bà cũng nghe có tiếng chim hót líu lo chuyển cành. Cái chuông phong linh treo trên nhánh chanh, lúc nào âm thanh cũng đing đon, đing đon... phát ra reo vui êm tai theo gió thổi. Trong mắt bà bầu trời xanh thật xanh và lòng già ngập tràn hạnh phúc, bởi trong lòng người vui thì ngoại cảnh lúc nào cũng vui! Ngoại cảnh và tâm tư con người cũng ảnh hưởng nhau rất lớn "*Người buồn thì cảnh cũng buồn/ Người buồn thì cảnh có vui bao giờ*" thiết đúng là đây!